

var saa grumme alvorligt ment, eller fordi man frygtede et stort Frafald blandt Vælgerne, hvis man ikke fralagde sig enhver Forbindelse med Folkepartiet. I alt Fald blev Følgen, at Regeringen fortsatte, og ved Landstingsvalget var Venstres Holdning ganske den samme. Man var saa elskværdig at tage imod vor Hjælp paa Bornholm, men det kunde ikke falde Ledelsen ind at gøre Gengæld i Herning. Var det der gaaet efter Ledelsens Mening, havde Regeringspartierne faaet et Landstingsmandat flere og vi et Landstingsmandat mindre. Men vil Venstre vedblivende være sig selv nok og stadig optræde afvisende overfor de Samlings-tanker, der er raadende hos os, da kan det ikke undre, at vor Stilling overfor Venstre bliver en anden end den, vi har ønsket, og som efter vor Mening ogsaa vil være til Venstres Fordel, thi selv om Venstre havde Medbør ved Valgene — Venstres Stormagts-tid er dog forbi, den Stormagts-tid, da Venstre kunde ordne det hele efter eget Tykke, er forbi og kommer neppe nogen Sinde igen; nu maa man ogsaa fra Venstres Side forhandle sig frem. Vi synes, at Forhandlinger med os i de fleste Tilfælde vilde være det naturlige, og til saadanne Forhandlinger skal vi altid møde med god Villie og med ærligt Sindelag, men det konservative Folkeparti, som nu er kommet paa lige Hammel med de andre politiske Partier, finder det rigtigt allerede ved Samlings Begyndelse at fastslaa, at vor Stilling til foreliggende Spørgsmaal ikke vil være afhængig af, om den falder sammen med Venstres, men den vil blive saadan, at den er i Overensstemmelse med vort Program og med de Løfter, som vi har givet vore Vælgere.

Med Hensyn til de Ønsker om et Samlingsministerium, som fra Venstres Side saa ofte og ogsaa i Dag er kommet til Orde, kan jeg henvise til, hvad jeg allerede har sagt. Jeg kan ikke tænke mig, at Regeringspartierne vil forandre deres stejle Holdning, den stejle Holdning, de med saa stor Bestemthed har indtaget overfor dette Ønske. Vi for vort Vedkommende kan se meget i Venstres Opfattelse af, at Konsekvensen af Verdenssituationen, der kræver den største Enighed og den største Varsomhed, og ogsaa Valgets Resultat naturligt kunde føre til et Samlingsministerium, idet vi i et saadant Samlingsministerium vilde se et Forretningsministerium, som holdt sig fjernt fra at omforme Samfundet efter partipolitiske Standpunkter. Men, som sagt, under Hensyn til Regeringspartierne ofte udtalte Syn paa denne Sag vil hele Spørgs-

maalet formentlig kun have teoretisk Interesse.

Maa jeg til disse politiske Bemærkninger føje, at det jo var den Valglov, som vi fik i Forbindelse med Grundloven, der gav Venstres Kandidater en stor Chance for at samle deres Stemmer, hvis første Opgave det var at slaa den i Kredsen opstillede radikale eller socialdemokratiske Kandidat, men for Venstre at stole paa, at denne Chance vil være stedsevarende, derfor turde der mangle fornødent Grundlag.

Da dette er den første Debat af almindelig Art, som finder Sted efter Rigsdagens Sammentræden, maa det maaske være mig tilladt med ganske faa Ord at omtale et Par Sager, som ligger mit Parti paa Hjerte. Først skal jeg nævne de stadig vanskeligere Forhold, hvorunder Statens Tjenestemænd af alle Grader virker, thi den Dyrtidshjælp, som ydes dem, holder paa ingen Maade Skridt med Stigningen af Prisen paa Levnedsmidler og paa andre Livsfornødheder. Lønningskommissionen gav før Valget det Løfte, at den vilde ende sine Arbejder og afgive Beretning i Marts—April til næste Aar, hvorefter hele Spørgsmaalet vil blive forebragt Rigsdagen. Vi gaar ud fra, at dette Løfte vil blive holdt, men vi forudsætter tillige, at den højtærede Regering vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, om det ikke allerede inden den Tid vil være nødvendigt at komme denne Samfunds-klasse til Hjælp i det Omfang, Statsmidlerne tillader. Overfor andre Statsborgere har man jo vist sig meget rundhaandet gennem forskellige Dyrtidsforanstaltninger, saa rundhaandet, at man ikke sjældent hører den Paastand fremsat, og det med Rette, at det for mange betaler sig lige saa godt at oppebære den Understøttelse, som det offentlige yder til arbejdsløse, som at erhverve sig sit Ophold gennem Arbejde. Men der vil jo blive givet Lejlighed til at drøfte denne særdeles vigtige Sag, naar, antagelig om faa Dage, den højtærede Indenrigsministers Forslag om fortsatte Dyrtidsforanstaltninger kommer til Behandling, og jeg skal derfor ikke nærmere uddybe dette Spørgsmaal her.

Der er et Spørgsmaal til, som jeg har Lyst til at berøre, nemlig Virkningen af, at vor Indførsel fra Vest siden Februar 1917 har været saa godt som fuldstændig standset, bortset fra Kullene. Det kan ikke undre, at vor Handelsbalance under disse Omstændigheder har udviklet sig uheldigt. Thi selv om der er stor Pengerigelighed i Bankerne, skyldes dette jo dog til Dels Tømning af Handelens og Industriens Lagre